

๑๕๗

ปฐมบทของนวนิยายไตรภาคโรแมนติกสืบสวน แอ็คชั่นสุดระทึก
จากปลายปากกาผู้เขียน ราชบุตรเขยเจ้าสำราญ

ซันดอโรลา ①

ตอน ปฐมบทแห่งหมาล่าเนื้อ

Bloodhound

BiscuitBus

Chapter 1

Once Upon a Time

ฉันไม่เคยมองว่าชีวิตของตัวเองเป็นเทพนิยาย...

บางครั้งฉันอ่านหนังสือที่ตัวเอกพยายามจะบอกว่าชีวิตของเขาช่างยากย้อนซับซ้อนเหมือนละครฉากใหญ่ หรือเทพนิยาย หรืออะไรเทือกๆ นั้น ด้วยความเคารพอย่างยิ่ง ฉันไม่เคยปฏิเสธ แต่เฮ้...ดูฉันสิ ชีวิตฉันก็ออกจะประหลาดแต่ฉันไม่เคยมองว่ามันเป็นเทพนิยายหรืออะไรเลยนะ

อาจเป็นเพราะชีวิตวัยเด็กของฉันกับพวกเขาต่างกันนิดหน่อย พวกเขาอาจจะโตมากับห้องนอนทาสีชมพู เตียนนอนนุ่มนวลลายการ์ตูนรูปหมีย่างที่ฉันไม่เคยเข้าใจว่าทำไมถึงมีคนคิดว่าเป็นน่ารัก ตอนเล็กๆ ฉันโดนมันวิ่งไล่ครั้งหนึ่ง ฉันเกลียดมันไปเลย อ้อ...ใช่ แล้วไงนะ หนังสือนิทานสี่สายตั้งเป็นชั้นตรงผนัง ใช่ไหม นั่นฉันเคยเห็นในหนัง มีไอ้โน่นไอ้นี้กุกกิกเต็มไปหมด ทั้งหมดดูนุ่มนวลหวานแหวว และแน่นอน มันเป็นสี่ชมพูไปหมด เห็นแล้วมันก็น่าเกลือกกลิ้งเล่นดีหรอกนะ แต่มันดูไม่จริงเลย ฉันหมายถึง เอาจริงๆ สิ ใครจะมีห้องนอนอย่างนั้นกัน โอเค...พวกคุณบางคนอาจจะส่ายหน้าไม่เห็นด้วย แต่อย่างน้อยฉันก็เชื่อว่าห้องนอนเด็กไม่มีทางเป็นสี่ชมพูจนอายุสิบสามแน่...

ทำไมล่ะเธอ...นิภาพตามละกันนะ ผงั๊งห้องแบบแรกและแบบเดียวที่ฉันจำได้คือไม้ซุง ที่นอนของฉันมีสีเดียวตลอดกาลคือสีตุ่นๆ ที่มีความนุ่มนวลระดับฟ้ากระสอบ จริงๆ ไม่เชิงว่าเป็นที่นอนหรรษา มันเป็นผ้าแข็งๆ ซ้อนๆ กันสองสามชั้น หมอนประจำของฉันคือกระเป๋ายาวที่สามารถเลือกความนุ่มนวลได้ตามของที่ใส่ และด้านซ้ายของมันมีชิปอันโตและที่รัดของ ดังนั้นคุณจะ

ตะแคงหน้าไปทางซ้ายไม่ได้เพราะมันเจ็บ หากขยับย้ายมันจะไม่ได้ความนุ่ม
 อย่างที่ควรเป็น ทำให้ฉันติดนอนตะแคงขวาจนถึงทุกวันนี้ เติงนอนของฉันคือ
 ทุกที่ ทุกที่จริง ๆ ตามตัวอักษร ที่จำได้ดีคือแคร่ที่ทำจากไม้สูงที่สูงขึ้นจากพื้น
 หนึ่งหิมะตอนหน้าหนาว นอกนั้นก็เป็นที่ต้นไม้ พื้นดิน พื้นหิน บนต้นไม้
 ทุกที่เท่าที่คุณจะนึกออก

ถึงตรงนี้ หลายคนคงคิดออกแล้วว่าฉันโตที่ไหน ถ้าคุณกำลังคิดว่าในป่า
 คุณคิดถูกต้องแล้ว พ่อของฉันเป็นนายพรานล่าสัตว์ ปีๆหนึ่งพ่อจับฉันใส่เสื้อ
 ขนสัตว์กระเตงข้ามภูเขาอะไรต่อมิอะไร พ่อฉันเริ่มเดินได้พ่อก็หัดให้ปีนเขา
 พ่อฉันปีนเขาได้พ่อก็ยึดเยียดให้ถือปืน บางครั้งฉันเป็นคนยิง บางครั้งพ่อยิง
 บางครั้งเรานึกสนุกก็ถือมีดกันคนละเล่มแข่งกันล่ากวาง บ้านของฉัน หมายถึง
 ของฉันกับพ่อนะ จริงๆที่ถูกควรเรียกว่ากระท่อม และมันไม่ได้แบ่งกันเป็นห้อง
 มีแต่แคร่ที่เป็นเตียงฉัน มีแคร่อีกตัวเป็นเตียงพ่อ เสื้อผ้าเราอัดๆไว้ในกระเป๋
 ครัวเราอยู่นอกกระท่อม ตอนกลางคืนก็จุดตะเกียง เราไม่มีไฟฟ้าใช้ ไม่มี
 เครื่องอำนวยความสะดวกหรือเสริมสร้างจินตนาการอย่างทีวี ฉันฆ่าเวลาด้วยการ
 อ่านหนังสือที่พ่ออัดๆไว้ในหีบใต้พื้นกระท่อม ส่วนพ่อฆ่าเวลาด้วยการก่อไฟ
 ต้มเหล้าหน้ากระท่อม พ่อชอบเมา ฉันคิดว่าอย่างนั้น เพราะเมื่อล่าสัตว์ได้เงิน
 มาบ้างก็จะปรีไปซื้อเหล้ามาดื่มจนเมาทันที

พ่อเมาบ่อย พ่อเมาก็ชอบพูดและทำตัวแปลกๆ มีอยู่ครั้งหนึ่งตอนอายุ
 เจ็ดขวบ ฉันกำลังนอนหลับสนิท จู่ๆก็รู้สึกเหมือนถูกกระชากลงจากเตียงแล้ว
 ตกกระแทกกับพื้นดังแอ๊ก ไม่ทันตั้งตัว กำปั้นหนักก็ลอยมาเข้าเป้าตา มีเงิน
 เห็นดาว ฉันคลานหนี จมูกได้กลิ่นเหล้าตลบ หันไปเห็นพ่อหน้าแดงก่ำ หัวคิ้ว
 ขมวด ตาเขียวปัดดูดูร้ายเหมือนคนบ้า พอรองเท้าบูตหนาๆของพ่อทำท่าจะ
 ลอยมา ฉันก็หลบเป็นพัลวัน ฉันวิ่งหนีออกนอกกระท่อมได้ก็โกยแค้นเข้าไป
 ในป่าลึก ชุกตัวนอนกับใบไม้แห้งป้องกันความหนาวหนึ่งคืนเต็มๆ พอสายโด้ง
 ถึงกลับด้วยเท้าตาเขียวปัดและรอยข้ำม่วงเป็นวงกว้างที่ท้องเพราะโดนปลายบูต
 พ่อถากเอา

พ่อยืนอยู่หน้ากระท่อม สร้างแล้ว และสีหน้าไม่สู้ดีนัก...ไม่สู้ดีแบบ

อ้าวแตกไปสองสามหนกับรู้สึกผิดแทบแยบปนๆ กัน พอฉันเดินตัวอกลั้บมา สิ่งแรกที่พ่อกำคือยื่นรีวอลเวอร์ให้ฉันหนึ่งกระบอก ฉันจำได้ว่าเป็นปืนเก่าเก็บของพ่อ หวงมากจนไม่ยอมให้ฉันแตะ แล้วพ่อก็อัดสิ่งที่ใกล้เคียงคำขอโทษที่สุดเท่าที่เขาจะพูดได้

‘คราวหลังถ้าพ่อมาแล้วตีหนูอีก ยิงพ่อให้ตายเลยนะ’

ปืนกระบอกนั้นบรรจุลูกไว้เต็มทอนัด พ่อแถมกระสุนมาให้ด้วยอีกกล่อง น้ำหนักกำลังเหมาะ ฉันรับมาอย่างกล้าๆ กลัวๆ ที่ผ่านมามีแค่เคยถือปืนพ่อ แต่ไม่เคยได้เป็นของตัวเอง พอรับปืนเช็กลูกกระสุนเรียบร้อย พ่อก็อพาฉันไปหลังกระท่อมให้หัดยิง วันนั้นพ่อสอนฉันชกมวยเป็นครั้งแรก

สองสามเดือนต่อมาพ่อมาอีก และกระซกฉันลงมาซ้อมอีก ฉันยังสวนตามที่พ่อบอก แต่ใจไม่แข็งพอจะยิงที่สำคัญ พ่อโดนแขนไปเต็มๆ หนึ่งนัด แต่สติไม่ยอมกลับมา ฉันเลยคิดว่ามิดที่อยู่ใกล้มือเสียบนหน้าแข้งไปอีกที แล้วดึงขาให้ล้ม พ่อหมดสติ ฉันเลยต้องนั่งปฐมพยาบาลให้ พ่อฟื้น รู้เรื่องทุกอย่างแล้ว พอรับปากว่าถ้าหายดีเมื่อไรจะสอนฉันใช้มีดอีก

หลังจากนั้นหลายปี ฉันอายุสิบสอง พ่อพาฉันออกมาจากป่า เราย้ายออกมาที่ซานเมืองแห่งหนึ่ง ฉันตื่นเต้นมาก เรามีไฟฟ้าใช้เป็นครั้งแรก และในที่สุดเราก็มีทีวี ร้านหนังสือและอินเทอร์เน็ตคาเฟ่อยู่ใกล้ๆ กัน พ่อบอกฉันว่าคราวนี้เราจะไม่ล่าสัตว์แล้ว เราจะล่าคนกัน ฟังดูน่ากลัวจนฉันต้องถามว่า ต้องยิงเลยไหม พ่อหัวเราะแล้วบอกว่า

‘ไม่ต้องยิงหรอก ทวีตตี้ เราจะจับเขาไปส่งตำรวจนะ’

นั่นแหละสิ่งที่ฉันทำมาตลอด ล่า...กิน ล่า...ขาย ล่า...ส่งตำรวจ ฉันทำมาหากินแบบนี้แหละ จนถึงทุกวันนี้ที่พ่อของฉันจากไปแล้ว ฉันก็ยังทำเหมือนเดิมเหมือนเป็นประเพณี จริงๆ ก็ไม่เหมือนไปชะทุกอย่างหรอกนะ เพราะตอนที่พ่ออยู่เรามีสันไร่ไหม ถึงแม้เราจะไม่ค่อยอยู่ แต่เราก็มี ตอนนี้ฉันมีแต่รถยนต์เก่าๆ คันเดียว เสื้อผ้าหนึ่งกระเป๋ ปืนสั้นหนึ่งกระบอก ปืนพกสองกระบอก และรีวอลเวอร์ที่เป็นของที่ระลึกเก็บไว้ในกล่องพร้อมกระสุน หนังสืออีกเจ็ดแปดเล่มกองตรงเบาะข้างๆ ไว้อ่านแก้กั้ม โทรศัพท์มือถือ และแล็ปท็อป

สามปีที่ฉันทำงานคนเดียว บางครั้งฉันก็ขับรถไปที่โรงเรียนมัธยม จอดดูเด็กวิ่งราวคราวเดียวกันขึ้นรถโรงเรียนกลับบ้าน บางครั้งฉันก็ขับไปจอดที่ลับตาคนนอนมองดาว ตีแผ่เหล่าที่พ่อเคยตีแผ่ บางครั้งเบื่อๆ ฉันก็ใช้เงินที่หาได้เช่าโฮเต็ลนอนอ่านหนังสือหลายๆวัน

คุณอาจจะมองว่าชีวิตฉันบัดซบ โชคดี ธรรมดา หรือน่าทึ่ง ฉันไม่เคยได้มีเวลาคิดมากเกี่ยวกับมันนัก เมื่อโลกของคุณจำกัดอยู่ที่ที่หนึ่ง การอยู่กับมันทุกวันนานๆ เข้าก็กลายเป็นเรื่องน่าเบื่อไป คุณแค่มีชีวิตอยู่ในแต่ละวัน ทำมาหากิน ไม่มีเวลาเปรียบเทียบกับตัวเองกับคนอื่น ยิ่งไงก็ตามเถอะ คุณควรรู้ไว้ อีกเจ็ดสิบสองชั่วโมงโดยประมาณจะมีเหตุการณ์ที่จะเปลี่ยนชีวิตฉันไปตลอดกาล เปลี่ยนในแบบที่ฉันก็อธิบายไม่ได้ว่าจะดีขึ้นหรือแย่ลง มันเกี่ยวกับผู้ชายคนหนึ่ง... แล้วก็ครอบครัวหนึ่ง

ฉันกำลังจะได้แต่งงาน...

แต่ตอนนั้นฉันยังไม่รู้อะไรเลยสักนิดเดียว

วันนั้นฉันมาทำงาน ฉันขับรถมาย่านที่อยู่อาศัยแห่งหนึ่งในเมือง จริงๆ ฉันเพิ่งเข้าเมืองมาไม่ถึงครึ่งชั่วโมง ในเศษกระดาษยับย่นอยู่ในมือเขียนว่า ‘๕๕๓ ดันลิงตันสตรีท’ ซึ่งไอ้สายนี้แหละที่ชื่อดันลิงตันสตรีท แต่ ‘๕๕๓’ นี่มันบ้านหลังไหนหว่า

เสียงโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนกองหนังสือที่เบาะข้างดังเตือนขึ้น ฉันกترับโดยไม่ต้องเหลียวมองหน้าจอด้วยซ้ำ

“ลุงเยท หนูมาถึงแล้วละ แต่ยังหาบ้านไม่เจอ” ฉันกรอกเสียงไปโดยไม่ต้องทักทาย

“รีบหน่อยสิ พຼ່ງนี้มีอีกงานนะแม็กซ์” เสียงขุ่นๆ ปนแหบของลุงเยท หรือเดวิด เยท ดังมาตามสาย ลุงเยทเคยเป็นตำรวจ ก่อนจะถูกไล่ออกเพราะคดีรับสินบน เส้นสายกับตำรวจเลวภายในแพรวพราวมาก ตอนนี้เขาทำงานเป็นเอเยนต์ให้ฉัน เขาเป็นเจ้าของฟุง ส่วนฉันเป็นหมาล่าเนื้อ เขาเอาเนื้อไปขายกำไรเอามาแบ่งกัน อย่าเห็นว่าเขาเป็นตำรวจเลวแล้วจะเข้าหายาก คนเห็นแก่เงินแบบนี้แหละทำงานด้วยง่ายนัก คุณแค่เสนอผลประโยชน์ก้อนโตกว่าคนอื่น

คุณก็ซื้อคนแบบนี้ได้แล้ว และเขาจะไม่มีวันแทงข้างหลังคุณตราบนานเท่าที่เขาได้รับผลประโยชน์จากคุณมากกว่าคนอื่น ๆ

“ใจเย็นนะ หนูเพิ่งเข้าเมือง แบรดชอว์ไม่หนีไปไหนหรอก”

แทนคำตอบใดๆ ลุงเยทวองสายดั่งแกร็ก ฉันทึกภาพออกเลย ป่านนี้คงหน้ามู๋ยสูบบุหรีเป็นรถจักรไอน้ำ ลูบหัวล้านตัวเองไปมาอย่างงุนงงแน่ๆ และจะเป็นแบบนี้จนฉันจะโธไปบอกว่าได้ตัวแบรดชอว์แล้วโน่นนะแหละ

ในที่สุดก็เห็นบ้านเลขที่ ๕๕๓ อยู่ข้างหน้า ป้ายบอกบ้านเลขที่ซุกไว้ข้างกำแพงจนเกือบไม่เห็น ฉันมองซ้ายขวา ไม่มีคนเดินผ่านไปผ่านมาสักคน คงเพราะตอนนี้มีดคำมากแล้ว และย่านนี้ก็ไม่ใช่ย่านที่น่าอยู่นักสำหรับคนทั่วไปที่ไม่ได้ทำงานทุจริตใดๆ

ฉันตรวจสอบรูปภาพของโรเบิร์ต แบรดชอว์ อีกครั้ง เพิ่มประวัติที่อ่านมาแล้วหลายสิบหนก็เปิดดูคราวๆ อีกรอบ ปีนพกกระบอกเล็กก็อยู่ประจำที่ตรงรองเท้าผ้าใบ ฉันรวบขาทางเกงยีนคลุมมันให้มิดชิด ใส่แจ็กเก็ตทับเสื้อเชิ้ตอีกทีสวมถุงมือ แล้วส่องกระจกมองหลัง หยิบหมวกไหมพรมสวมทับผมเปียสองข้าง แล้วรีบจัดทรงเร็วๆ รอบหนึ่ง ไม่อยากให้เขานึกว่าฉันเป็นเด็กจรจัดซี่ยาตอนที่ไปเคาะบ้าน อย่างน้อยเขาต้องคิดว่าฉันเป็นเด็กข้างบ้านที่ยังไม่เคยเห็นหน้าในย่านนี้หรือไม่ก็เพื่อนสาวของลูกชายที่เรียนมัธยม แต่ในกรณีนี้แบรดชอว์ไม่มีลูกชาย

ฉันฉวยกระเป๋าสะพายข้างที่ทำจากหนัง ยัดปืนพกกึ่งอัตโนมัติใส่ไว้อีกกระบอก โหลดกระสุนพร้อมทุกกระบอกแล้ว ทุกอย่างโอเค ที่เหลือก็แค่เตรียมตัวส่งโรเบิร์ต แบรดชอว์ กลับไปยังที่ที่เขาสมควรอยู่

ฉันมองซ้ายขวาสำรวจพื้นที่อย่างรวดเร็วสองสามรอบก่อนจะข้ามถนน จากที่ขับรถวนเมื่อครู่ก็เห็นภาพแผนผังบ้านในย่านนี้ไว้ในหัว หากแบรดชอว์จะหนีเขาคงออกประตูหลัง แต่เขาจะไม่ทันได้ใช้ เพราะเขาจะไม่รู้ว่าฉันเป็นนักล่า เขาอาจจะรู้มาบ้างแล้วว่ามินักล่าชื่อแม็กซ์ วินเทอร์ แต่คิดไม่ถึงแน่ๆ ว่ายายเด็กเกะเขี้ยวไว้สองเปียหน้าอ่อนอย่างฉันนี่แหละคือแม็กซ์ วินเทอร์

ฉันเดินดุ่มๆ เข้าไปเคาะประตูอย่างตรงไปตรงมา ในบ้านนั้นมีโรเบิร์ตอาศัยกับภรรยาตามกฎหมายชื่อเจนน่า เธอเป็นครูอนุบาลสอนศิลปะ ดูจากรูปถ่าย

ที่ได้มาแล้วไม่น่าเป็นพิษเป็นภัย ตัวโรเบิร์ตที่เป็นช่างยนต์ต่างหากที่น่าห่วง เขาทำงานกับแก๊งขโมยรถ และจากรูปแล้วตัวใหญ่พอดู

เจนน่าเป็นผู้เปิดประตู พอเธอเห็นฉันก็ขมวดคิ้วอย่างสงสัย ฉันยิ้มแยมอย่างไร้เดียงสาที่สุดพลางเหลือบมองเข้าไปในบ้านเร็วๆ หนึ่งรอบแล้วรีบจำไว้ มันเป็นบ้านชั้นเดียว มีห้องนอนอยู่ด้านข้าง ครั้วด้านหลัง มีประตูหลังต่อกับสวน ในบ้านมีเฟอร์นิเจอร์ห่วยๆ อยู่ชุดหนึ่ง ทีวีเก่าๆ ของเล่นไม้วางบนชั้น ถูงข้อปึงสองใบวางอิงชั้นวางทีวี และเก้าอี้เอนหลังหน้าทีวีที่ดูจะใหม่กว่าเพื่อน

เลี้ยววินาทีผ่านไป ฉันเลื่อนสายตากลับมามองที่เจนน่า แล้วทักทายออกไปคำแรก

“สวัสดีค่ะ มิสเตอร์แบรดชอร์อยู่หรือเปล่าคะ”

เจนน่ายังขมวดคิ้ว ระหว่างที่เธอสำรวจฉันเร็วๆ ฉันก็สำรวจเธอเช่นกัน เธอใส่สเวตเตอร์หนาสีแดงทับชุดเข้ารูปกระโปรงลายดอกเดซี มีร่องเท้าตะแคงไว้ข้างประตู ฉันสรุปกับตัวเองทันที เธอเพิ่งกลับจากทำงานไม่ถึงครึ่งชั่วโมง และจากการใส่รองเท้าส้นเตี้ยและทำเดิน เป็นไปได้สูงว่ากำลังตั้งครรภ์

“หนูเป็นใครคะ” เธอถาม ฉันยิ้มตอบอย่างสุภาพที่สุด แล้วตอบอย่างคล่องแคล่วเหมือนเคย

“คนรู้จักของมิสเตอร์แบรดชอร์ค่ะ” ตาโรเบิร์ตอะไรนั่นคงฟังอยู่ พอฉันพูดแบบนั้นก็ได้ยินเสียงโครมครามดังขึ้น และวินาทีนั้นฉันก็ผลักรถจักรยานเบาๆ เปิดทางให้ตัวเองเดินเข้ามา ปิดประตูตามหลังแล้วพูดอย่างใจเย็นว่า

“หนูมีปิ่นนะค่ะ”

โรเบิร์ตที่ทำท่าจะกระโจนเข้ามาหาฉันหยุดกึก เขากวาดสายตามาทางฉัน ช่วงเวลานั้นฉันก็ยกปิ่นส่งไปทางเจนน่า จงใจเล็งไปที่ห้องนอยเป็นอย่างดี

โรเบิร์ตตัวใหญ่อ่างที่คิด เขาอยู่ในชุดอยู่บ้าน ผิวขาวซีดกว่าในรูปเล็กน้อย คงเพราะไม่ได้ออกไปไหนมาหลายวัน ตัวแข็ง ตาค้าง และคงกำลังคิดสะระตะว่าจะเอาไ้กับฉันดี

ฉันไม่ปล่อยให้เขาคิดนาน ที่จริงในสถานการณ์อย่างนี้คุณไม่ควรปล่อยให้เขาคิดได้เลย เพราะอย่างแรกเมื่อคุณเป็นเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ ถือปิ่น แวแรก

ที่ผู้ชายตัวโตๆ จะคิดออกคือ ‘ตัวต่อตัวฉันชนะยายกะเบี๋ยกนี้แน่’ ซึ่งเรายอมไม่ได้ ไม่ว่าในภายหลังเขาจะชนะได้จริงหรือไม่ คุณก็ไม่ควรเสี่ยง สิ่งที่ต้องทำคือหาโพเทเนียมมาให้เร็วที่สุด เพื่อให้เขาฟังสิ่งที่คุณจะพูด ไม่ใช่คิดจะหนีท่าเดียว

“ไปนั่งที่โซฟาคะ” ฉันออกคำสั่ง ลากเจนนามาบังหน้าไว้ ปีนยังชีไป ที่ห้องน้อยของเธอ เจนนาด่วน เธอใกล้ระเบิดน้ำตา ฉันจึงต้องปลอบเธอบ้าง เพื่อไม่ให้สถานการณ์ไปกันใหญ่

“หนูไม่ยิงคนท้องหรอก แต่เราต้องพูดกันดีๆ”

คราวนี้โรเบิร์ตทรุดตัวลงนั่งทนใจ เจนนาด่วน น้ำตาไหลพราก ฉันเดาแล้วเสียว่าหมอนี้คงไม่รู้ว่ามีข้อมู ครุฑิลปะอนุบาลไม่ใส่รองเท้าส้นสูงไปทำงาน แถมยังไปซื้อบั้งหึ่งที่ทั้งแพงทั้งไกล และยังแก้้อเอนหลังนั้นอีก

โอเค คราวนี้สองคนก็สงบพอที่จะฟังแล้ว ฉันก็เริ่มพูดธุระ

“โรเบิร์ต หนูเป็นหาล่าเนื้อ คิดว่าคุณคงพอเดาออก ความจริงหนูจะพาคุณกลับไปทั้งอย่างนี้เลยก็ได้ แต่หนูมีเรื่องพูดด้วย”

ตาโรเบิร์ตไม่สามารถประมวลผลอะไรได้มาก แม้จะพอมีสติจะฟัง แต่ความคิดทำจะยังกระจัดกระจาย เขายกมือลูบหัว น้ำตาลอ หน้าตาลับสนเป็นที่สุด

“หนูจะปล่อยให้เจนนานั่ง แต่คุณต้องสัญญาว่าจะไม่หนี ไม่งั้นหนูจะยิงเธอ” ฉันรูดหลังเจนน่าไปที่แก้้อเอนหลัง เธอก็นั่งลงตัวสั้น แต่ใจเย็นขึ้น ฉันรีบพูดต่อ

“หนูอ่านไฟล์คดีคุณหลายสิกรอบก่อนมา ทบทวนสถานการณ์หลายหน หนูคิดว่าคุณไม่ผิด”

คราวนี้โรเบิร์ตมองหน้าฉัน คิ้วขมวดมุ่น

“คุณแบรดชอร์ หนูมาจากเอเยนต์ของเดวิด เยท คุณอยู่ในวงการคงรู้ว่าเยทเล่นแต่กับเคสฮาร์ดคอร์ หนูมีปิ่นยาสลบในรถ ถ้าหนูเห็นว่าคุณผิด หนูจะยิงคุณในซอยเปลี่ยวแล้วลากขึ้นรถ ไม่ต้องเสียเวลานั่งคุยหรอก”

โรเบิร์ตมองหน้าฉันด้วยความโกรธ คั่งแค้น และสงสัยปะปนกัน แล้วเขาก็พูดคำแรก

ฉันยิ้มแล้วพูด “หนูสัญญาว่าจะไม่ยิง เรามาคูยกันดีๆ ไม่มีใครเจ็บ ไม่มีใครตาย ดีไหมคะ” โรเบิร์ตนั่งนิ่ง นัยน์ตาแวววาว แต่เหมือนยังเชื่อครึ่ง ไม่เชื่อครึ่ง

“ลองเอาไปอ่านสิคะ ค่ะใหม่ๆไหม มาเรีย เทอร์รี่ ที่เนวาดาถูกบีบคอดตายในระหว่างทำงานเป็นนักเต้นบนตักของแขกคนหนึ่ง เขาได้รับสารภาพและถูกแขวนตายในคุก”

“อาบัจจิโธเป็นเจ้าพ่อถอดประกอบรถไมย เดอลิโอเป็นลูกกะจ๊อก หกเดือนก่อนเดอลิโอถูกจับ อาบัจจิโธย้ายมาทำกิจการที่นี่ แล้วก็เกิดคดีเดียวกันอีก แต่คราวนี้คนสารภาพเป็นคน” นันหยด ตัดสินใจลงบันตก

เขาปิดไม้ปิดมือ จันทรุกท่อ

โรเบิร์ตกำหนดสับสนในฉัน เจนน่าอาจยังตีความได้ครั้งเดียว แต่สำหรับโรเบิร์ต เขาอยู่ในวงการถอดประกอบรถโมโตภายใต้ข้อจำกัดที่มากเกินไป รู้จักลุงเยท รู้จักข่าวสารพอควร มีหรือเขาจะคิดไม่ออกว่าฉันหมายถึงอะไร

ฉันยิ้ม รู้อยู่ในหัวว่าถึงเวลาตัดสินใจแล้ว ฉันพูดอย่างสุภาพที่สุด

“คุณแบรดชอร์ ถ้าคุณเชื่อหนูสักครั้ง หลีกเลียงความยุ่งยาก หนูอยากให้คุณทั้งคู่เก็บของที่จำเป็นใส่กระเป๋ากายในลิบนาที่แล้วนั่งรถไปกับหนู หนูจะรับรองความปลอดภัยให้คุณเอง ไม่ต้องกลัว หนูเป็นหมาล่าเนื้อของเดวิด เยท ไม่มีใครกล้าทำอะไรคุณในรถหนูแน่”

เจนนำมองหน้าฉันแล้วเหลือบมองปิ่นในมือ ฉันจึงยึดมันเก็บใส่กระเป๋าก่อนนั้นก็ยิ้มให้อย่างเป็นมิตร

“ถ้าเราปฏิเสธละ” เจนนำถามเมื่อเห็นว่าฉันมือเปล่าแล้ว

ฉันหรีตาคิดสักครู่ ฉากในหัวแล่นเข้ามา ซึ่งประกอบด้วยปิ่น เลือด และของที่ไม่น่าดูอีกสองสามอย่าง ฉันตัดสินใจไม่คิดต่อ แล้วพูดไปว่า

“เอาเป็นว่าไม่ควรปฏิเสธก็แล้วกันค่ะ”

เวลา ๒๓.๐๐ น. ฉันพาโรเบิร์ตและเจนนำ แบรดชอร์ สองสามีภรรยา ขึ้นรถ ไทโร.แจ่งลูเยท และขับต่อข้ามรัฐไปยังเขตเวอร์จิเนีย สองคนดูประหลาดในรถของฉันอยู่สองสามชั่วโมง แต่สักพักเจนนำก็หลับไหลไปในอ้อมกอดของโรเบิร์ต เป็นภาพอันอบอุ่นที่ไม่ได้เกิดบนเบาะหลังรถของฉันมานานจนอดอมยิ้มไม่ได้

โรเบิร์ตคงเห็นฉันยิ้มทางกระจกหลังจึงเริ่มชวนคุย

“เธอชื่ออะไร” เขาหยิ่งเชิง

“เรียกหนูว่าแม็กซ์ก็ได้”

เขาหันไปจัดศีรษะภรรยาให้สบายขึ้น ฉันจึงบอกเขา “ถ้ามันหนาว มีผ้าห่มพับชูกอดูด้านซ้ายนะคะ”

เขาขอบใจเบาๆ ก่อนจะคุยต่อ “ทำไมชื่อแม็กซ์ซะละ แม็กซ์นะชื่อเด็กผู้ชายไม่ใช่เธอ”

“แม็กซ์นะเป็นชื่อพ่อหนูเอง หนูเอาชื่อพ่อมาใช้ หนูไม่มีชื่อหรอกค่ะ พ่อไม่เคยแฉ่งเกิด ไม่เคยตั้งชื่อให้ พ่อเรียกหนูว่าทวิตตี้”

โรเบิร์ตหัวเราะหึๆ “แม่ฉันติดยา บังคับให้ฉันขโมยรถตั้งแต่อายุสิบสาม ท่าทางเธอจะหนักกว่า ทำงานเป็นนักล่าเลย”

“ก็...มีบ้าง” ฉันโคลงหัวพลางหัวเราะทีๆ “แบบว่า...ส่วนมากก็หวานล้นมแล้วได้ผล ไม่ต้องใช้อะไรมาก”

“เคยได้ยินมาว่า...เยทมีหมาล่าเนื้ออยู่ตัวหนึ่ง เขาเคยส่งไปล่ามาเพียกลับเข้าปิ้ง แล้วยังเคยส่งไปเก็บเดคเกอร์ต้นถึงลาสเวกัส คุณๆว่าซื้อแม็กซ์วินเทอร์” โรเบิร์ตตวัดสายตามาทางฉัน อีกครั้งที่สายตาเขาแข็งกร้าวขึ้นเหมือนตอนที่ฉันส่องปืนไปทางเจนน่า

“แหม ก็...หนูไม่เคยถูกส่งไปเก็บใครที่ไหนนะคะ ถ้าไปหวานล้นมกลับมา ก็อีกเรื่องหนึ่ง”

“เธอทำงานกับเยทแล้วไม่เคยฆ่าคนหรือ”

ฉันนิ่ง เคลื่อนสายตาากลับมามองถนนอันเร่ร่อนตรงหน้า ก่อนจะพูดเบาๆว่า “ก็ไม่ได้บอกว่าไม่เคยฆ่า”

หลังจากนั้นฉันก็ขับรถในความเงียบไปพักใหญ่ โรเบิร์ตที่อยู่เบาะหลังไม่หลับเลยสักนิด ส่วนเจนน่านั้นหลับสนิท ถึงจะลุกขึ้นมากินยาอยู่เป็นระยะ ซึ่งฉันก็ไม่ค่อยเข้าใจว่ายาอะไร เขาเล่าแต่ว่าเป็นยาที่ทำให้แพ้ท้องน้อยลง ในรถของฉันมีแซนด์วิชตุนอยู่สองสามอัน ซึ่งได้อุทิศให้คู่สามีภรรยาไปแล้วอย่างเต็มที่ที่สุด แต่พอผ่านไปหลายชั่วโมง ฉันเองก็เริ่มหิว ประกอบกับการขับรถมาราอนจนสว่างคาตา จึงตัดสินใจแวะที่มินิมาร์ทในปั้มน้ำมันข้างทาง

ตอนนั้นเข้ามืด ฉันจอดรถไว้ด้านนอก ตัวเจนน่าเองก็จัดแจงให้นอนยาวไปบนเบาะหลัง โรเบิร์ตฝากซื้อบุหรี ส่วนฉันก็เข้าไปซื้อของขบเคี้ยวมาประทังหิว

ฉันเดินเข้าไปในมินิมาร์ทตามปกติ ฉวยมันฝรั่งแผ่นกับครัวซองต์แฮมและบุหรีของโรเบิร์ต จากนั้นก็ตั้งทำจ่ายเงิน ตอนนั้นเองที่ฉันเห็นรถคันหนึ่งวิ่งเข้ามาในปั้มน้ำมัน รถสีดำสี่ประตู ตอนแรกฉันก็กะว่าจะไม่สนใจ แต่พอเหลือบเห็นบนที่นั่งคนขับเป็นชายละตินผมดำ ความหวาดระแวงก็พลุ่งขึ้นทันที ฉันโปรยเงินลงบนเคาน์เตอร์แล้วรีบบอกกับลุงคนขายว่าไม่ต้องทอน หยิบถุงของมาได้ก็พยายามเดินเร็วไปที่รถ ส่งสายตาบอกโรเบิร์ตที่นั่งอยู่เบาะหลังอย่างเอาเป็นเอาตาย โรเบิร์ตคงเห็นฉันมีปฏิกิริยาประหลาด เขารีบค้อมหัวลงกับเบาะหลังซ่อนตัวไว้

รถสีดำคันนั้นจอดตรงที่จอด วาดสายตามาทางฉันอย่างหวาดระแวง
แวบหนึ่ง พอเห็นฉันเป็นเด็กก็ทำท่าเหมือนคลายใจ ชะเง้อมองไปทางอื่นสองสาม
รอบ แล้วตัดสินใจเดินสวนกับฉันเข้าไปในมินิมาร์ท

ฉันกลับเข้ามาในรถ รีบสตาร์ทเครื่องออกตัวโดยพยายามไม่ให้ผิดสังเกต
โรเบิร์ตจับเงินห้าที่เพิ่งตื่นค้อยู่เบาะหลัง เขากะชิบเบาๆ เมื่อรถเริ่มเคลื่อนตัว

“เรารอดแล้วเธอ”

ฉันส่ายหน้าเบาๆ “ไม่หรอก เต็มวันก็ตามมา”

แล้วฉันก็เร่งเครื่องขึ้นอีก รถสีดำคันนี้ดำยังจอดอยู่ที่เดิม ฉันคิดสะระตะ
ในใจ ชายผิวขาว ผมดำ ชาวละติน สวมกางเกงดำ เสื้อโค้ตดำที่โป่งออก
มีความเป็นไปได้ว่าจะเป็นมือปืนอาชีพ เทียบกันตัวต่อตัวแล้วฉันเสียเปรียบสุดๆ
เพราะถ้าวัดกันเป็นหมัด ฉันแพ้ชัวร์ แต่เวลาที่คุณเจอสถานการณ์แบบนี้เข้า
คุณต้องมองด้านบวก ลงอิหรอบนี้ก็ถือว่าคุณโชคดีนักหนาแล้ว เพราะอย่างน้อย
ก็มีเวลาตั้งตัวก่อนมันจะตามทัน

สับนถนนไม่เวิร์คแน่นอน โดยเฉพาะตอนที่คุณขับสีดำโกโรโกโสอายุ
หลายสิบปีกับคนท้องที่นั่งเบาะหลัง คุณอาจเร่งเครื่องไปตามใจสั่ง แต่สุดท้าย
ถ้าโชคที่คุณอาจจบที่การเฉี่ยวชนพอท่วมๆ และถูกพวกมันจับเป็น ถ้าโชคร้าย
คุณอาจจะหลุดโค้งตกน้ำตกท่าตายเอา ฉันจึงตัดสินใจเลือกสมรรถมิที่ไม่
เคลื่อนไหวจะดีกว่า

หลังจากที่เร่งเครื่องไปจากปั้มน้ำมันไกลพอประมาณ ฉันเลี้ยวรถออก
นอกถนนลงป่า ไซ้...ป่า เป็นอะไรที่น่าคุ้นเคยและใจชื้นกว่าเยอะ ฉันจอดรถ
แอบไว้ตรงพุ่มไม้ เช็กกระสุนในปืนพก แล้วเรียกเงินห้ากับโรเบิร์ตออกมาจากรถ

เงินห้ายังอยู่ในผ้าห่ม ดูกระวนกระวาย ดีที่โรเบิร์ตนั้นดูจะมีสติอยู่บ้าง
ฉันยัดปืนพกกับโทรศัพท์มือถือที่อยู่ในกระเป๋าสะพายใส่มือโรเบิร์ตแล้วรีบพูด

“พาเงินห้าไปด้านหลังแล้วซ่อน อีกสามสิบนาทีถ้าไม่เห็นหนูให้หนีเข้าไป
ไปเลย เยหจะตามสัญญาได้เอง”

โรเบิร์ตทำท่าละล้าละลังชั่วคราว แต่พอฉันเดินไปท้ายรถหยิบปืนขึ้นมา
เตรียมพร้อม เขาก็แผ่นแผ่นเข้าป่าไปตามที่บอก ส่วนฉันก็หยิบโทรศัพท์มือถือ

รีบโทร.ไปเบอร์ด่วนแล้วกรอเสียงลงไปโดยไม่ต้องทักทาย

“ลุงเยท เปลี่ยนสถานที่ด่วน หนูโดนตาม”

จากนั้นก็เปิดจีพีเอสบนโทรศัพท์แล้วอัดเข้าไปในเสื้อโค้ต ปิดท้ายรถสุดลมหายใจเอากลิ่นสนสดๆเข้าไปในปอด สมองโปร่งโล่งขึ้นพอควร เมื่อทุกอย่างพร้อมแล้ว คราวนี้ฉันก็เข้าสู่สนามรบอย่างสง่าผ่าเผย

ไม่ต้องรอนาน หลังจากที่ถูกซ้อมอยู่แถวนั้นไม่ถึงสิบนาที รถซีดานสีดำก็วิ่งทะลุพงป่าเข้ามาจอด ชายเชื้อสายละตินแทรกตัวออกมาจากรถ เขามองไปทางพุ่มไม้ที่ฉันใช้จอดรถซ่อนอยู่ คงเห็นล้อหรืออะไรสักอย่างโผล่ออกมา เขาจึงตัดสินใจเดินเข้าไป

ฉันที่ซ่อนตัวอยู่แล้วตัดสินใจกระโจนออกมาจากที่ซ่อน พาดสันป็นลงไป ที่ท้ายซอยชายคนนั้น เขาไม่ล้ม แต่หันมาสู้ พยายามชักปืนแต่ไม่ทัน จึงใช้มืออุดปืนของฉัน แน่แน่นอนว่าฉันสู้แรงไม่ได้ ก็เลยใช้วิธีเตะเจาะยาง เขาร้องโอ๊ยเหวี่ยงหมัดโดนขมับฉันทีหนึ่งจนหน้าหงาย

ฉันยังมีสติ รีบอำแขนรวบตัวหมอนั้นแล้วกระโดดเอาหน้าผากกระแทกปลายคางไปที่หนึ่ง แต่หมอนั้นไวมาก จังหวะที่เขาเสียหลักก็รวบขาฉันลงไปด้วย เราทั้งคู่กระแทกพื้นพร้อมกัน และเป็นเขาที่สุดท้ายก็กระซกป็นของฉันไปตั้งท่าได้ก่อน เขาส่องมาทางฉันทันที

“โอเค! โอเค!” ฉันร้องบอก นั่งจุ่มปึกอยู่กับพื้น ยกมือทั้งสองประสานไว้บนท้ายซอยตัวเอง ขมับยังเจ็บหนึบๆ

“มันอยู่ไหน” เขาถามด้วยเสียงแหบห้าวสำเนียงละติน

“ใครล่ะ”

แทนคำตอบ เขาป่ายลากล่องไปด้านซ้ายแล้วยิงหนึ่งนัด! เสียงเปรี้ยงดังลั่นป่า รอยกระสุนเจาะตรงต้นไม้ข้างๆ มีรอยลูกปรายอยู่แถวๆพื้นตรงใกล้ๆฉันด้วยซ้ำ

“ว้าว! ใจเย็นสิ!” ฉันร้องบอก “ฉันแค่คนส่งของ จะรู้ได้ไงว่านายอยากฆ่าคนไหน”

“โรเบิร์ต แบรดชอว์ กับเมียมัน” เขาบอกเสียงเรียบ

“ใครนะ”

“โรเบิร์ต แบรดชอร์!” เขาตะโกน ตั้งท่าจะเหินวไถอีกนัด

ทว่ากลับไม่มีเสียงลั่นเปรี้ยงอย่างตอนแรก กลับเป็นเสียงเงียบกริบ จริงๆ ก็ไม่เงียบเสียทีเดียว แต่เป็นเสียงแกร๊กเบาๆ ที่มาจากปิ่นของฉันทน์ เจ้าหมอนั้น ท่าทางงงพอดู แต่ฉันให้มันทำหน้าที่ได้เสียวินาทีเท่านั้นแหละ จำได้ไหม เราไม่ควรเปิดโอกาสให้เขาได้คิดปะติดปะต่อสำเร็จ

ฉันทน์ชักปิ่นอัตโนมัติติดลากล้องเก็บเสียงของฉันทน์ขึ้นมาจากเสื้อโค้ต แหม... ที่จริงก็ไม่ใช่ของฉันทน์หรอก เพิ่งหยิบมาจากเสื้อหมอนั้นตอนซูลมุน ซึ่งเป็นเหตุผลหนึ่งที่ฉันไม่ยิงมันและเก็บงานให้เรียบร้อยตั้งแต่แรก แต่เลือกประชิดตัว แทน ฉันทน์ส่องไปทางเจ้าของตัวจริงอย่างใจเย็น ตอนนั้นหมอนั้นก็คิดปะติดปะต่อเรื่องสำเร็จแล้ว หน้าตาเขาเจ็บใจมาก

ฉันทน์โยนสายรัดพลาสติกให้เขาเงียบๆ เขารู้งาน จัดการมัดมือตัวเอง พลาสติคเบาๆ สองสามที

“อย่าคิดชักปิ่นเชียวนะ ฉันไม่มีปัญหากับการเก็บกวาดอยู่แล้ว”

“จงใจใส่กระสุนไว้วันเดียวแต่แรก” เขาเช่นเขี้ยวทำเสียงลอดไรรพิน “แผนดีสมเป็นหมาล่าเนื้อ นี่ถ้าฉันทน์ยังตัวแถมแทนที่จะเป็นต้นไม้ แกจะทำยังไง”

“ฉันทน์ก็ตายนะสิ” ฉันทน์ตอบง่าย ๆ เหมือนหนึ่งบวกหนึ่งเป็นสอง หมอนั้น ค้อนใส่ พอเขามัดมือตัวเองเป็นที่เรียบร้อย ฉันทน์เข้าไปตรวจสอบและค้นตัวอีกที

“เธอไม่รอดหรอก อาบักจิโอไม่ชอบให้พวกหมาในกระจอกๆ มาขวางทาง”

สำเนียงภาษาของเขาแปร่งปร่า แต่ยังอุตลางให้เสียงประชดประชันเข้าไป ในน้ำเสียงอย่างสุดความสามารถ ฉันทน์ ก่อนจะซัดเบรียงเข้าที่ท้ายทอยเขาอย่าง รุนแรง และคราวนี้ไม่พลาดอย่างครั้งแรกที่ฉันทน์ตั้งใจให้พลาด หมอนั้นร่วงผล็อย สุทธิณี ฉันทน์เอายาสลบมาฉีดซ้ำกันเหินว ยัดร่างใหญ่เข้าไปท้ายรถ แล้วถอย ออกมายืนมองร่างที่คุตคู้อยู่ในที่แคบชั่วอึดใจ แล้วก็ตัดสินใจพุดขึ้นเบาๆ

“อาบักจิโอไม่มีเวลามาเล่นกับฉันทน์หรอก เขามีคนเล่นด้วยแล้วละ” แล้ว ปิดท้ายรถ จากนั้นก็หยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองขึ้นมาลองเปิดคลิปเสียงล่าสุด

“โว้ว! ใจเย็นสิ!” เสียงฉันทน์ร้องอยู่ในโทรศัพท์ “ฉันทน์แค่คนส่งของ จะรู้

ได้ไ้ว่านายอยากจะทำอะไร”

“โรเบิร์ต แบรดชอร์ กับเมียมัน” เสียงเขาพูดขึ้น

“ใครนะ”

“โรเบิร์ต แบรดชอร์!” เขาตะโกนออกมาจากโทรศัพท์ของฉัน

แล้วฉันก็ปิดคลิปเสียง กดส่งไฟล์ไปหาเบอร์ของลุงเยท จากนั้นก็โทรหา โรเบิร์ตที่ซ่อนอยู่ในป่าให้ออกมา คราวนี้คงนำ ‘สินค้า’ ถึงที่หมายได้อย่างปลอดภัย เสียที

บ่ายวันนั้น ฉันส่งสินค้าสองแพ็คสำเร็จ คือโรเบิร์ตและเจนน่า แบรดชอร์ ส่งที่เซฟแฮร์ตารว และมือปืนนิรนามที่ปรากฏว่าไม่นิรนามนัก กลายเป็นว่า หมอนี่มีชื่ออยู่ในประวัติอาชญากรรมยาวยืดยาว และสาวกลับไปได้ว่าเป็นคนเก่าแก่ ของอาบาคิไอ้ ลุงเยทรับหน้าที่ส่งตัวให้ทางการ กินค่าหัวคิวตามเคย

คลิปเสียงที่ฉันแนบไปกลายเป็นหลักฐานเชื่อมมือปืนนั้นกับการตามล่า โรเบิร์ต ลุงเยทเล่นเส้นสายบางเส้น ทำให้เรารู้ว่าคดีบีบคอนักเดินเริ่มชะงัก เพราะโรเบิร์ตกลับคำให้การ และเกิดมีมือปืนโผล่มาจะทำเขาปิดปาก

นั่นเป็นสิ่งที่ลุงเยทเล่าให้ฉันฟังทีหลัง เพราะหลังจากส่งสินค้าเรียบร้อยแล้ว ฉันต้องบึ่งไปส่งคนของลุงเยทอีกคนหนึ่งไปทำงานต่อ เขาชื่อเล็กซ์ กิบบอน ชายร่างสูงผอมท่าทางบ้านๆ เขาเป็นคนสนิทของลุงเยท เขาเป็นช่างซ่อมทีวี คือ นั่นเป็นฉากหน้าละนะ จริงๆ คือถ้ามองว่าฉันเป็นนักตามหา นักลักพาตัว หมอนี่ ก็เป็นมือสังหาร แบบว่าถ้าฉันเป็นหมาล่าเนื้อ หมอนี่ก็รื้อตไ้เลอร์ดีๆ นี่เอง

กิบบอนอยู่กับลุงเยทนานกว่าฉันหลายปี แรกๆ เขาก็เหมือนฉัน แค่ส่งสินค้า แต่พอผ่านไปสองสามปี กิบบอนก็เปิดเผยพรสวรรค์แบบอื่นจนเยทวางใจให้ รับงานที่...ต้องใจแข็งกว่า ตอนที่ย้ายมาทำงานกับลุงเยทใหม่ๆ ฉันถูกตั้งแง่อย่าง ร้ายกาจ ทั้งจากหมาล่าเนื้อคนอื่นๆ และพวกมือสังหาร กิบบอนเป็นคนที่ต่อต้าน ฉันที่สุด แต่พอเวลาผ่านไปเขาก็ยอมรับฉัน และเราก็กลายเป็นสนิทกัน

จริงๆ งานของโรเบิร์ตที่หนักแน่นไว้แต่แรกจะมีกิบบอนเข้ามาช่วย คือฉัน ต้องรับหน้าที่พาโรเบิร์ตไปในที่ปลอดภัยเพื่อรับการคุ้มครอง และกิบบอนจะรับมือ กับมือปืน เราจะได้ค่าหัวโรเบิร์ต ค่าหัวมือปืน และสุดท้าย ฉันและกิบบอน

จะเดินทางต่อไปดักหน้าอับคิโอะและเก็บมัน เป็นค่าหัวที่สามที่ได้จากโปรเจกต์นี้
คำว่า ‘เก็บมัน’ ถ้ารวมเอาตัวแปรสำคัญคือคนที่ได้รับมอบหมายเป็น
กิบบอน ใครๆก็รู้อยู่แล้วว่าเป็นเก็บแบบไหน ลุงเยทรับงานทั้งราษฎรทั้งหลวง
ต่อให้อับคิโอะไม่มีค่าหัวจากทางการ แต่จากทางอื่นละมีแน่

“หิวไหม แม็กซ์” กิบบอนถามขึ้น เขานั่งอยู่ข้างคนขับรถ กิบบอนเป็น
ชายวัยลีบปลายๆ หนวดเคราหงอกขาว ผมยาวเหมือนพวกแก๊งขี่มอเตอร์ไซด์
สมัยก่อน ชอบสวมหมวกแก๊ปที่เลอะน้ำมัน และสวมเสื้อเชิ้ตกางเกงยีนเก่าๆ
แม้จะไม่ค่อยพูด แต่ดูไม่เป็นพิษเป็นภัยอะไร ก็...ภายนอกแหละ

“หิวแหละ ว่าจะแวะร้านข้างหน้า คุณล่ะ”

“อยากเหล้า”

ฉันทัวเราะคิก กิบบอนยิ้มแยม ฉันทิ้งไปข้างๆตัวเขาแล้วบอกว่า

“ล้วงไปตรงข้างๆมีวิสก็เหลือๆ กินได้” เขาล้วงหยิบวิสก็ตามที่บอก
จิบเข้าไปอีกหนึ่งก็ทำหน้าพึงพอใจ จากนั้นก็ชวนคุยต่อ

“รู้ไหม คราวนี้เราน่าจะไปกับฉันนะ แม็กซ์”

“ลุงเยทบอกให้หนูขับรถมาส่งคุณเฉยๆ เดี่ยวต้องไปออรับงานอื่นอีก”

“ก็ใช่ แต่ฉันว่ามันถึงเวลาหรือยังที่เธอจะ...”

“คะ”

“เธอมีพรสวรรค์นะ แม็กซ์”

พูดแค่นั้นฉันก็อ้อ แต่ไม่รู้จะทำนายยังไงกับสิ่งที่กิบบอนต้องการสื่อ มัน
ไม่ใช่ความดีใจ ภูมิใจ มันเป็นความกลัวผสมกับความหวาดระแวง ฉันได้แต่
เคาะพวงมาลัยเล่น เป่าปากอย่างอึดอัด แล้วนี่อะไรขึ้นได้กะทันหัน

“เดี๋ยวนะคะ อย่าบอกว่าลุงเยทให้คุณมาคุยเรื่องนี้กับหนูนะ”

กิบบอนยกไหล่ ฉันหน้าเสีย ได้แต่ขบขันโชคชะตาจนหัวเราะเจื่อนๆ
กิบบอนพูดต่อเรียบๆ

“ถ้าเธอไม่คิดจะเป็นมือปืน ก็หาทางแยกตัวจากเยทซะเถอะ”

“หนูไม่ใช่ปัญหาหรอกน่า เรามีหมาล่าเนื้ออีกตั้งหลายคน...”

“เธออันตรายสำหรับเขาเกินไป แม็กซ์...ฝีมือเธอ...ชื่อเธอ”

ฉันหันไปมองกิบบอน เขามองทางข้างหน้าคล้ายกับคำพูดเมื่อครู่เป็นคำละเมอในความฝัน แต่ฉันรู้ เขาจริงจังที่สุด ฉันรับคำ “โอเค” เบาๆ แล้วเราทั้งคู่ต่างจ่อมจมอยู่ในความคิดตัวเองด้วยกันครู่ใหญ่ ก่อนที่กิบบอนจะเป็นฝ่ายทำลายความเงียบขึ้น

“รู้ไหม ฉันเคยมีลูกสาวนะ อายุรุ่นๆ เธอนั่นแหละ เด็กเอ๊ย...ไม่เคยคิดถึงเรื่องอะไรเลยนอกจากเรื่องหาแฟน” แล้วก็หัวเราะพริตเหมือนนี่ก็จะไรตลกๆ ได้

“เธอชื่ออะไรหรอคะ”

“เกล เธอชื่ออปีเกล...นัยน์ตาเธอฟ้ามาก เหมือนทะเล เหมือนแม่ของเธอ...”

เขาเงิบ ฉันพอเดาอะไรได้เลาๆ จึงถามไป “เกิดอะไรขึ้นหรอคะ”

กิบบอนถอนหายใจเอือกใหญ่ เขายกมือลูบขอบหมวกเล่น ฉันแอบเห็นว่ามันสั้นน้อยๆ “วันนั้นบ้านไม่ได้เปิดไฟ...ประตูเปิดอยู่...ฉันเห็นซาร่าห์ก่อน” เขาหยุดเหมือนจะรวบรวมความกล้า แล้วพูดต่อ “เธอนอนหงายอยู่บนพื้นไม่หายใจ มี...เอ่อ...แผลเล็กๆ ที่สีข้าง มันแทง...แล้วบิดมิด”

กิบบอนถอนหายใจเอือกใหญ่อีกครั้ง เขาถอดหมวกลงมาแล้วใส่เข้าไปใหม่อย่างกระวนกระวาย หลายวินาทีกว่าเขาจะพูดออกมาได้

“เกลอยู่บนห้อง เธอ...ตำรวจบอกว่า เธอ...ถูกแทง...ไป...สี่สิบแปดครั้ง”

“หนูเสียใจด้วยนะคะ”

“ตำรวจบอกว่าเป็นการปล้นรุนแรงกว่าเหตุ แต่ฉันรู้ว่ามันเป็นเจ้าเด็กหนุ่มคนนั้นกับเพื่อนของมันนั่นแหละ ฉันรู้เลยละ...ฉันเลยไปซื้อปืน แล้วคืนนั้นฉันก็ไปดักโรมัน ฉันยิงมันตายทีละคนอย่างนั้นเลย”

พอเขาจบประโยคก็เงิบไปอีกครั้งเหมือนตั่งสติ ก่อนจะพูดต่อ

“นั่นเป็นศพแรก” แล้วเขาก็หันมาหาฉัน “เธอละ หนูน้อย...เยทบอว่าเธอเองก็มีศพแรกนี่นา”

“เรื่องหนูไม่น่าฟังหรอคะ” ฉันเฉไป

“เอาน่า เล่าหน่อย”

ฉันนึกเรียบเรียงอยู่ประมาณสี่ยววินาที ก่อนจะพูดขึ้น “คือแบบว่า... พ่อหนู แม็กซ์ตัวจริงนะ เขาถูกยิงตาย ตอนนั้นหนูเลยฉวยปืนที่อยู่ใกล้ตัว ยิงสวนกลับไป คนคนนั้นเลยตาย แบบนั้นละค่ะ”

“คงแย่มากเลยสินะ ต้องมาเห็นพ่อตายต่อหน้า”

ฉันหัวเราะกลกเกลื่อน ความทรงจำแย่ๆ ไหลเข้ามาชั่วคราว ไม่รู้จะตอบ ประโยคนี้ของกิบบอนยังไ

“พ่อเธอเป็นคนยังไงนะ”

“คือพ่อหนูค่อนข้างหัวเก่า...เขาบอกว่าเด็กผู้หญิงไม่ควรมีแฟนตั้งแต่วัยรุ่น และต้องแต่งงานก่อนถึงจะมีเซ็กซ์ได้”

“ว้าว...หัวเก่าจริงๆ แล้วเธอว่าไงล่ะ”

“หนูเป็นเด็กดีของพ่อค่ะ หนูเชื่อทุกอย่างนั่นแหละ”

กิบบอนหัวเราะพรีตอีกครั้ง เขายกขวิดวิกี้กระดกอีกรอบแล้วยื่นมา ตรงหน้าฉัน ฉันรับมาตีหนึ่งอีก ตอนนั้นเองที่โทรศัพท์ของกิบบอนดังขึ้น เขายึดตัวตั้งท่ารับสาย รับคำอยู่สองสามประโยคก็วางไป แล้วหันมาพูดกับฉัน

“เยทบอว่าเธอไม่ต้องไปกับฉันแล้ว เขาต้องการหมาล่าเนื้อที่ลาสเวกัส ด่วนที่สุด”